

Bakalářská práce se zaměří na klasickou tranzitologickou teorii demokratizace především Juana Linze a Alfreda Stepana, kterou aplikuje na události a ideje Pražského jara roku 1968 v Československu. Vyjde přitom z předpokladu, že tyto události přímo učebnicově splňovaly základní podmínku, že ideální demokratizaci by měl končící režim zahájit liberalizací. Zvažované popřípadě realizované prvky této demokratizace budou analyzovány ve třech částečně se překrývajících oblastech: 1. občanské svobody a legality 2. politiky 3. ekonomiky. V návaznosti na tyto úvahy zdůrazní signifikantní štěpení uvnitř elit KSČ na reformisty (reforms) a zastánce starých pořádků (hardliners) a charakterizuje profily klíčových postav. Dalšími součástmi analýzy budou postoje, jaké k reformám zaujaly důležité komunistické státy východní Evropy nebo proreformně naladěné nálady československých veřejnosti jdoucí ruku v ruce se vzestupem občanské společnosti. V neposlední řadě také solidní institucionální uspořádání režimu a absence radikální opozice. Cílem práce je prozkoumání popřípadě obhájení teze, že v případě neproběhnutí vojenské intervence 20. – 21. srpna by tato liberalizace poskytla nejlepší předpoklady pro uskutečnění umírněné demokratizace na pomezí paktu a reformy.